

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și Administrația
CLUJ
Plaja Cuza Vodă 7.

ANUL I. NUMĂRUL 12—13.
Sâmbătă 15 Iunie 1935.
Apare săptămânal sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei
Numărul 1 Lei

Rugăciune de Rusalii.

Doamne Isuse Hristoase, Dumnezeu nostru, cea ce ai dat pacea ta oamenilor, și darul preasfântului Spirit, încă fiind cu noi întru viața aceasta, l-ai dat pururea celor credincioși, spre moștenire neînstrăinată, iară mai arătat ai trimis astăzi acest dar Învățăceilor și Apostolilor tăi, și buzele lor cu limbi de foc le-ai întărit, prin cari tot neamul omenesc, întru a sa limbă întru auzul urechii, luând cunoștința de Dumnezeu, cu lumina Spiritului ne-am luminat, și dintru înșelăciune, ca dintru întunec, ne-am mutat, și cu împărțirea limbilor celor de foc înțelegătoare, și cu lucrare mai pe sus de fire, ne-am învățat a crede întru tine, și pe tine Dumnezeu, împreună cu Tatăl, și cu sfântul Spirit, întru o Dumnezeire, și putere, și tărie, a te cuvânta, ne-am luminat. Tu dară, cea ce ești strălucirea Tatălui, chipul ființei, și al firii lui, cel neschimbat și nemutat, izvorule al înțelepciunii și al darului, deschide-mi și mie păcătosului buzele, și mă învață, cum se cuvine, și pentru ce se cade, să mă rog. Că tu ești, cea ce știi mulțimea cea multă a păcatelor mele, ci milostivirea ta va învinge fără-de-numărul acestora. Că iată, cu frică stau înaintea ta, aruncând desnădăjduirea sufletului meu întru adâncul milii tale. Indreptează viața mea, cea ce îndreptezi toată făptura cu cuvântul, și cu puterea cea negrăită a înțelepciunii, cea ce ești liman lin celor înviforați, și-mi arată calea, întru carea voi merge. Dă gândurilor mele Spiritul înțelepciunii tale, Spiritul înțelegerii dăruiește-l nepriceperii mele. Cu Spiritul temerii de tine umbrește faptele mele; și Spirit drept înțește întru cele din lăuntru ale mele; și cu Spiritul tău cel stăpânitor întărește alunecarea cugetului meu; ca în toate zilele, fiind îndreptat spre cele de folos, cu Spiritul tău cel bun, să mă învrednicesc a împlini poruncile tale, și pururea să-mi aduc aminte de preamărită venirea ta, care va cerceta faptele noastre; și să nu mă treci cu vederea, ca să mă înșel cu plăcerile cele stricăcioase ale lumii acesteia, ci mă întărește, să doresc îndulcirea din visteriile tale, ce vor să fie. Că tu ai zis, Stăpâne, că ori câte ar cere cineva întru numele tău, negreșit va lua, dela Dumnezeu Părintele tău, cel împreună veșnic cu tine. Pentru aceasta, și eu păcătosul, întru venirea sfântului tău Spirit mă rog bunătății tale: câte am cerut,

să mi-le dai spre mântuire. Așa, Doamne, cela ce ești bogat dătător de toată facerea de bine, și bun dăruitor; că tu ești, carele dai de prisosit, cele ce cerem, tu ești, cei milostiv, carele te-ai făcut părtaș fără de păcat trupului nostru, și către cei ce-și pleacă genunchii înaintea ta, te pleci cu iubire de milostivire, curățire făcându-te păcatelor noastre. Dă dară, Doamne, poporului tău îndurările tale; auzi-ne pe noi, din cerul cel sfânt al tău; sfințește-i, cu puterea dreptei tale celei mântuitoare; acopere-i, cu acopere-mântul aripilor tale; nu trece cu vederea făptura mânilor tale. Ție unuia păcătuim, ci ție unuia și slujim; nu știm, să ne închinăm la dumnezeu străin, nici să tindem mâinile noastre, Stăpâne, la alt dumnezeu. Iartă-ne noauă greșalele, și primind rugăciunile noastre cele cu plecare de genunchi, tinde ne nouă tuturor mână de ajutor; primește rugăciunea tuturor, ca niște tămâe primită, ce se înalță înaintea împărăției tale celei preabune. Amin.

(Din Pentecostar.)

Sărbătoarea Spiritului Sfânt.

Domnul Isus la puține zile după înălțarea Sa la cer, a trimis peste apostoli pe Spiritul dumnezeesc în forma unor flăcări de foc ce se apropie cu sgomot de vifor năpraznic. Aceasta formă de foc închipue minunat lucrarea ce avea să o săvârșească atât în apostoli cât și în urmașii lor, și în toată creștinătatea până la sfârșitul lumii.

Ce este Spiritul Sfânt? Este a treia persoană dumnezească, Dumnezeu sdevărat deopotrivă cu Tatăl și cu Fiul, purcezând din ambii ca dintr'un singur izvor, așa cum ne învață credința noastră. El este Spiritul iubirii și al puterii dumnezeesti, prin care Dumnezeu a zidit toate făpturile.

Puțini își dau seama ce lucrează acest Spirit în lume. El face două mari lucrări: ridică sufletul omenească din starea de făptură, stricată prin păcat, nu numai la o desăvârșită frumusețe, sănătate și fericire firească, ci la stare atât de înaltă și dumnezească, încât sufletul pare mai mult Dumnezeu decât om. Acesta e statul suprafiresc al grației sfințitoare, în care ajunge orice suflet prin botez și rămâne în el până când făptuește un păcat de moarte. Se poate recâștiga acest stat al grației prin mărturisire și împăcare cu Dumnezeu. Prin orice faptă bună se înmulțește dacă se face iapta înainte de-al pierde prin păcat greu. În această lume nu putem cunoaște și simți măreția dumnezească a acestei grații ce o săvârșește Spiritul Sfânt în sufletul celor drești, ci numai în fericirea de veci.

Sfinții Părinți aseamănă sufletul sfințit prin grație, cu o bucată de fer înroșită în foc. După cum ferul a primit însușirile focului, de a încălzi și a lumina, așa și sufletul în acest stat de grație sfințitoare primește însușirile sau mai bine zis desăvârșirile lui Dumnezeu. În ceriu sufletul mântuit este părtașul gloriei fără margini a lui Dumnezeu. Toate desăvârșirile nemărginite a lui Dumnezeu: bunătatea, puterea, iubirea, dreptatea, fericirea, îndurarea, etc. sunt comunicate și sufletului în măsura vrednicilor câștigate în această viață de pregătire pentru veșnicia din ceriu. Această măreție și fericire dumnezească, ce o gustă sufletul în ceriu, nu poate fi exprimată în cuvinte omenești. Sfinții cărora Dumnezeu le-a descoperit această taină, ne spun că în această lume sufletul nostru nu are capacitatea (puterea) de

lipsă pentru a simți această fericire, și că am muri numai decât îndată ce ne-ar inunda sufletul o astfel de bucurie negrăită. Într'adevăr sufletul prin această lucrare a Spiritului își schimbă așa zicând firea lui, primind moduri de a fi și caracterele Dumnezeirii.

A doua mare operă a Spiritului Sfânt este grația ajutoare: o putere spirituală ce lucrează împreună cu voința liberă a sufletului, pentru a învinge păcatul, a săvârși binele, a forma aceea stare suflătoare sănătoasă și fericită ce se cheamă virtute. Această grație este atât de importantă încât fără ea e cu neputință mântuirea și orice faptă bună vrednică de răsplata din ceriu. Ea face ca păcătosul să se întoarcă la Dumnezeu prin pocăință, ea ajută pe cei drepti să continue a trăi în statul grației sfântoase, înmulțindu-și vredniciile pentru ceriu prin fapte bune. Ea dă înțelepciunea sublimă și curajul eroic al sfinților.

Orice faptă se poate judeca după urmările ei, ca și pomul din fructele ce produce. Viața sfinților mari-Biserica noastră totdeauna a avut și are și azi astfel de sfinți-este o capodoperă a Spiritului Sfânt. Atâ de puternic se manifestează în ei (lucrează prin ei) grația ajutoare încât ei sunt o minune vie. Dacă ar lipsi toate dovezile istorice în favorul creștinismului (din fericire sunt din belșug), ar fi de ajuns mărturia sfințeniei lor. O astfel de viață atât de deosebită de a celorlalți muritori, nu poate fi nicicând numai rodul efortului personal, ci acțiunea focului sfânt care arde în sufletul lor, a vieții și iubirii Spiritului care stăpânește cu bucurie sufletele lor. Sfântul Augustin a fost uimit ba chiar fermecat cu totul, tocmai de această viață dumnezească, de această grație ce distruge atât de frumos puternicii dușmani din lăuntrul nostru, cari duc sufletul nu odată în prăpastia tuturor fărădelegilor, de acest divin ajutor ce luminează cu înțelepciune suprafirească, și întărește sufletul făcând ul cu adevărat liber și stăpân, plin de pace și fericire nespūsă pe care n'o poate gusta niciodată bietul păcătos. Se spune despre Sfântul Ignățiu de Loiola că avea o față atât de maestoasă încât simția oricine în apropierea lui un farmec ceresc irezistibil. Sfântul Francisc de Sales prin puterea virtuților lui eroice în cari lucra Spiritul Sfânt a readus în în sânul Bisericii zeci de mii de eretici. Pilde s'ar putea înșira la nenumărate.

Spiritul Sfânt trimis din ceriu a adus acest foc în sufletul Bisericii, El a lucrat în apostoli schimbându-i din fricoși în cei mai curajoși vestitori ai Evangheliei ce au pecetluit-o cu jertfa vieții lor. Tot El a lucrat și va lucra în biserică până la sfârșitul lumii, altoind viața divină a grației în sufletul omeneșc scăpătat și ticăloșit de viații (păcat). Nu este mântuire decât prin acest Spirit într'adevăr „de viață făcător”. Tot ce are bun și frumos civilizația de astăzi se datorește Lui. Ce bine ar fi dacă conducătorii popoarelor și-ar pune nădejdea în acest Spirit iar nu în neputincoasele mijloace curat omenești, atunci când voesc să deslege, spre fericirea supușilor, marile probleme ce se impun astăzi mai mult ca oricând.

I.

Fii cu răbdare și iertare față de alții, că nime nu poate fi atât de înțelept, cât să nu greșescă niciodată. Adă-ți aminte că nici tu nu ești lumină în biserică, și ție trebuie să-ți ierte multe alții. Chiar și Dumnezeu iartă, pentru ce să fim dară noi neiertători? Cum aștepti să-ți ierte Dumnezeu ție, dacă tu nu ierți altora?

(din „100 Sfaturi”) de P. LUCIAN I. POP.

Pe Pământul Sfânt.

După cum am scris în foița noastră, am fost un grup de creștini la locurile sfinte.

Ce fericire mai mare poate fi pentru un creștin decât să pășească pe urmele Mântuitorului Hristos, să se roage în Grădina Ghetsemani, să plângă mergând pe drumul pe care Isus ducea Crucea, să ingenunche pe Golgota sub Cruce unde stătea Maria Mama lui Isus și Ioan ucenicul iubit, sau cu fiori de credința să-și lipească buzele sărutând piatra de pe adevăratul mormânt în care a fost pus trupul lui Isus? Și bunul D-zeu ne-a învrednicit de acest mare dar.

„Doamne, când îți vom putea mulțumii de câte ne-ai dat și arătat nouă“.

Multe și mari lucruri se pot spune creștinilor din aceste locuri sfinte. De data aceasta, când sărbătorim pogorârea Spiritului Sfânt peste Apostoli, amintim atât, că în ziua plecării noastre din Ierusalim spre Nazaret, dimineața la orele 5, am suit pe Muntele Sion, și cu sfială trecem pragul Bisericii Adormirii Maicii Domnului. Părinții Călugări Benedictini, în grija cărora este această Biserică, ne primesc cu multă bucurie. După ce ne închinăm la altarul făcut pe locul Adormirii Maicii Domnului, mergem și ne pregătim de a celebra

Sfânta Liturghie în limba românească la altarul ridicat pe locul unde Spiritul Sfânt s'a coborât peste Sfinții Apostoli în ziua de Rusalii. La altar invocând Spiritul Sfânt Mângăitorul, ca să vină peste noi spre a săvârși cu vrednicie sfânta jertfă liturgică, am simțit străbătându-ne sufletul multă mângăiere. La Sf. Altar slujesc preoții Gheorghe Șomlea și Vasile Chindriș, iar cântările le conduce dl. Ioan Ciuleanu dir. inv. pensionar. Călugări mulți vin și ascultă Sfânta liturghie în limba românească. Cei mai mulți acum aud primadata cum sună vorba românească. Deși nu cunosc limba noastră, ei înțeleg totul ce se săvârșește la sfântul altar.

La cuminecare, mai mulți călugări, deși ei sunt rom. catolici, se apropie de sfânta taină spre a se împărtășii din Sfântul potir cu ambele specii, după rânduiala Bisericii noastre, știind că și în această formă a tainei, este de față acelaș Hristos Domnul nostru, care a petrecut cu noi pe pământ 33 de ani, și în acest oraș Ierusalim a pătimit și s'a îngropat și a înviat a treia zi și apoi s'a înălțat în cer, la Tatăl, de unde la 10 zile a trimis pe Spiritul Sfânt peste sfinții Apostoli în acest loc, pe care fericiți am fost că l-am putut vedea. —

Vița și mlădițele.

Eu sunt vița cea adevărată, și Tatăl meu lucrătorul este. — Toată mlădița, carea nu aduce întru mine roadă, o lapdă; și toată, carea aduce roadă, o curățește, ca mai multă roadă să aducă. — Iară voi curați sunteți pentru cuvântul, care l'am grăit vouă. — Rămâneți întru mine, și eu rămân întru voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă dela sine, de nu va fi în viță; așa nici voi, de nu

veți fi în mine. — Eu sunt vița, voi mlădițele. Cel ce locuște întru mine, și eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără de mine nu puteți face nimica. — De nu va rămânea cineva întru mine, se va scoate afară ca mlădița, și se va usca și o vor aduna, și o vor băga în foc, și va arde. — De veți rămânea întru mine, și cuvintele mele de vor rămânea întru voi: Orice veți vrea, veți cere și va fi vouă. —

Evanghelia Sf. Ioan Cap. 15 v. 1—7.

Cnvântare

la moartea lui Constantin Rusu preot pensionar, ținută în biserică Bob din Cluj de Revsm. I. Agârbiceanu.

„Doamne, la cine ne vom duce pentru că la Tine sunt cuvintele vieții de veci“.

Ev. Ioan.

Prea Sfinția Voastră, Intristată adunare.

Mântuitorul vorbea înaintea învățăcelilor Săi și a unei mari mulțimi de oameni, despre pâinea care s'a coborât din cer, anunțând înaintea instituirii Tainei sf. Eucharistii. Strămoșii iudeilor, cari îl ascultau, au fost hrăniți cu mană și au murit. Cine va mânca din adevărata pâine pogorâtă din cer, nu va muri niciodată. Dintre noroaiele ce ascultau, unii cerură să le dea aceasta pâine. Atunci Mântuitorul le-a arătat, că pâinea cea cerească este trupul și sângele Său. Cine va mânca trupul și va bea sângele Său, va trăi în veci. Sf. Evangelist Ioan scrie, că din ziua aceea mulți dintre ucenicii Săi l-au părăsit spunând: Greu este acest cuvânt! Mântuitorul i-a întrebat pe cei doisprezece: dar voi nu vă duceți dela mine? În numele tuturor răspunde sf. Petru: „Doamne, la cine ne vom duce, pentru că la Tine sunt cuvintele vieții de veci“.

Ca și când ar fi zis: Nici noi, oameni fiind, nu putem înțelege minunea mâncării celei cerești, dar nu ne depărtăm dela Tine, pentru că Tu vestești numai adevărul, la Tine sunt cuvintele vieții de veci, pentru că noi am cunoscut, că Tu ești Hristosul“.

Par'că sf. Petru a vorbit nu numai în numele celor doisprezece ci și a întregului șir de urmași slujitori ai Domnului.

Pentru că, întristată adunare, dacă în valurile cele grele de purtat mulți se poticnesc de piatra din capul unghiului, care este Hristos, dacă mulți nu pot pune în concordanță aspra realitate a vieții cu învățătura Evan-

geliei și îl părăsesc pe Hristos, sau devin indiferenți pentru Evangelie, preotul s'a înjugat în adevărul lui Isus Hristos și nu-l mai părăsește niciodată. Nu numai prin educația în familie ci mai ales prin învățătura și educația din Seminar, în sufletul preotului se înrădăcinează convingerea și credința, că adevărul, cuvintele vieții de veci, sunt la Hristos.

Și de când s'a vestit Evangelia, nu există caz ca un preot, din ușile împărătești, să fi vestit alt adevăr decât al lui Hristos. Alți slujbași se întâmplă să se mai abată dela adevărurile cărora le slugesc, să dea o sentință greșită, să fie înrăurit de motive laterale. Preotul între orice împrejurări și ori în ce stare sufletească personală s'ar afla, nu poate vesti decât adevărul Evangeliei. E o adevărată minune a lumii ca om muritor, supus tuturor slăbiciunilor omenești, fie învățat sau neînvățat, fie vesel sau trist, să nu se abată în învățătura lui dela Evangelie, dela cuvintele vieții de veci. Așa a rânduit Hristos taina preoției, să fie în Biserică păstrătoarea și învățătoarea adevărului, pentru a se păstra Evangelia nealterată și doctrina morală nepătată. Un om dintr'o mare lovitură a sortii, din o moarte neașteptată în familie, poate părăsi pe Hristos, nemai prețuind învățătura Sa, care e înfrântă de realitatea vieții.

Preotul izbit de soartă ca și alții, cu răni grele în suflet, cu inima și ochii în lacrimi, vorbește mereu adevărul vecinic, idealismul Evangeliei, când vieța și realitatea răstoarnă credință, încredere, nădejde în jurul său.

Grindina zdrobește sămânăturile cre-

dincioșilor odată cu ale preotului, nădejdea de-un an e dusă, el sânge-rează alătura de ei. Dar pe când unii blastemă, alții nădăduesc; preotul, predică bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu.

Intr'o famtie moare capul, ori un fiu. Păstorul sufletesc, care abea de-o săptămână ori o lună și-a îngropat un fiu, vorbește despre dreptatea, iubirea și milostivirea lui Dumnezeu. Cu inima sângerând el știe, că nu se poate abate dela Evangelie, că la Domnul căruia i-a jurat credință ca sf. Petru, sunt cuvintele vieții de veci, că adevărul Lui rămâne. Și nu-L părăsește și luptă, să nu-L părăsească nici alții.

Nu e aceasta o sarcină grea și pentru ingeri, cum a spus sf. Ioan Gură de Aur? Nu e o continuă minune aceasta Preoție lăsată de Domnul în Biserica Sa?

Dar ce vom spune, întristată adunare, de povara ce apasă pe soarta preotului român, din veacuri până azi?

Pentru că el nu a fost pus nici odată într'o singură slujbă, de care singur să se îngrijească. Să se îndeltnicească numai cu ea, ca alți preoți, cari după ce părăsesc seminarul, au timp să citească, să se instrueze mereu. N'au greutățile sărăciei și a familiei, pe care le are preotul român.

Preotul nostru sătesc devine în curând agricultor, în rând cu credincioșii, aleargă toată ziua pentru traiul zilnic al lui și al familiei. Mulți nu mai au mijloace să cumpere o carte, să aboneze o revistă. Mulți oboșiți de munca de peste zi nu mai pot citi nici chiar ceea ce ar avea la îndemână. Nu pot lucra o zi sau două în săptămână să-și pregătească predica de Duminecă. Luptând din greu cu sărăcia, cu năcazuri și greutăți în casă, în creșterea copiilor, cu necazuri cu poporul când trebuie ridicată biserica

în locul celei vechi ce se prăbușește, sau casa parohială care nu este. Trebuind să fie vecinic gata cu sfatul, cu îndrumarea, cu ajutorul pentru alții, preotul român sătesc a rămas totuși în cursul veacurilor păstrătorul credinței nealterate, propovăduitorul moralei celei vecinice, și a condus poporul nostru pe drumul drept spre Hristos. la care știa, că sunt cuvintele vieții de veci.

Copleșit de necazuri, neajutorat de stăpânirile de pe vremuri, în mijlocul unui popor fără lumină, el n'a propovăduit nici o erezie nici duhovnicească, nici națională din ușa altarului. Oricât a câștigat el, a știut că adevărul de veci este la Isus.

Și în toate încercările a spus cu sf. Petru: „Doamne, unde mă voi duce dela Tine, pentru că la Tine sunt cuvintele vieții de veci?”

Și dacă preoția ar da cel puțin tărie preotului mai mare decât slăbiciunile lui omenești! Dar, acestea toate îi rămân, aici nu e apărat să nu greșească precum în propovăduirea adevărului.

Și atunci rănit și de propriile lui slăbiciuni, el tot va vesti numai adevărul.

Nu e aceasta o continuă minune ce se petrece sub ochii noștri, întristată adunare?

Și iată, că din rândurile preoților sătești, aceia cari au luptă așa de avea de purtat, ne-a părăsit azi încă unul, octogenarul Constantin Rusu, trecut abia de câțiva ani la pensiune. Adormitul Frate, în jurul sicriului căruia ne-am adunat, a plecat acum să-și primească odihna binemeritată, după patruzeci și cinci de ani de slujbă preoțească, îngreunată cu multe încercări și mare luptă.

Născut din familie preoțească, crescut în liceele din Năsăud și Blaj, făcându-și educația preoțească în se-

minarul teologic de acolo, paroh în Sântu, Pazmuș și Găhud, în prima parohie ridicând casă parohială, în a doua biserică nouă, vădov de 26 ani, rămas cu patru copii de crescut, cine nu vede în viața lui o pagină din istoria preoției noastre dela sate, cu toate greutățile pomenite, adăugând sarcina văduviei, pe care o știm cum apasă asupra slujitorilor altarului, rămași cu familie?

Dar adormitul în Domnul a luptat, a îndurat, a sperat, cu nădejdea mereu în Domnul, la care știe, că sunt cuvintele vieții de veci. Nu l-a părăsit, nu s'a depărtat dela El

Ba până cu câteva zile a fost ceretătorul regulat al acestei biserici, unde venea aduc să sf. Jertfă, să ajute la spovedanie, cu multă bunăvoință, neluând în seamă greutățile vrăstei și urmările unei operații, la care s'a supus înainte cu câțiva ani.

Trecea cu pași mărunți prin curtea

bisericii și intra la Acela, dela care nu s'a depărtat. Căci aici este o nouă minune a preoției creștine, că până când alți slujbași pensionați nu mai pot deprinde funcțiunea lor, preotul poate liturgisi, spovedi, deși în pensiuine, voind oarecum Mântuitorul, prin însușirile ce le-a dat Tainei preoției să ne arate, că e slujbă pentru eternitate. Adormitul a avut dela Dumnezeu cea mai caldă binecuvântare, copii buni și ascultători, doi feciori azi în frumoase condiții sociale și două iubite fețe, cari i-au fost sprijinul și mângâierea bătrânețelor. După ce-și iea rămas bun dela copii, C. Rusu prin mine aduce călduroase mulțumiri Prea Sfinției Sale Episcopului Iuliu Hossu care i-a fost sprijinitor în orice năcaz s'a îndreptat la Arhiereu cu anii de boală, și care a venit să-i dea deslegare arhierescă pentru drumul lui în vecinicie.

Universit *Odihnească în pace!*

† Dr. Grigorie Gh. Comșa

Sâmbătă, în 25 Maiu a. c. la orele 10 dim. a încetat din viață, în etate de 46 ani, P. S. Sa *Dr. Grigorie Gh. Comșa*, Episcopul ortodox al Aradului, unul dintre cei mai destoinici mânăitori ai condeiului românesc și dintre cei mai distinși literați ai Bisericii române ortodoxe, prin moartea căruia Eparhia Aradului, Neamul și Biserica-soră a îndurat o foarte grea pierdere.

Funerariile au avut loc Marți, în 28 Maiu a. c. când rămășițele pământești ale defunctului episcop au fost transportate din catedrala din Arad și așezate spre odihna vecinică la Mănăstirea din Hodoș-Bodrog, în prezența unui numeros public de preoți, în frunte cu P. S. Sa Mitropolitul Bălan și laici, în frunte cu dl. Ministru Al. Lapedatu.

Odihnească în pace!

Când vorbește lumea de tine, ea ori spune adevărul, ori mințește. Dacă spune adevărul, nu ai pentruce să te superi, iar dacă spune neadevăr pară-ți bine, că nu ești așa rău, precum se zice. Nu-ți pierde cumpătul, nu sări îndată pentru vorbele, pe cari le-ai auzit, ci rămâi în tăcere, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic. Gura lumii n'o poți astupa cu gura. Câinii, cu cât te aperi mai tare, cu atât mai mult te latră.

* * *
Trebuie să-ți cunoști și drepturile, dar mai întâi te gândește la datorințele tale. Lumea de acum cere tot drepturi, iar datorințele prea puțin și le fac. Dacă toți și-ar face datorința, pământul ar fi un cuib de fericire.

(din „100 Sfaturi“) de P. LUCIAN I. POP.

Criza de azi și spiritul Sfântului Francisc.

Leacul relelor din această lume nu este în bogății — nici în altceva decât într-o lepădare sistematică și înțeleaptă a bogățiilor — în întoarcerea la spiritul Sfântului Francisc, adică, la simplitatea vieții, la cultul varea valorilor adevărate, la natură, la dragoste față de aproapele, la prietenie, la știință și artă cine e capabil, la generozitate, în sfârșit la bucuria de a căuta scopurile dezinteresate și supreme ale vieții.

Creștinilor activi.

Pentru lupta lui Dumnezeu, ca și pentru lupta popoarelor trebuie să comandăm, oameni cu voință, îndrăsneți și capabili de răspundere; comandanți cari iau în considerare mai puțin numărul soldaților decât curajul și voința lor de a învinge.

Comandanți îndrăsneți! Iată ce ne trebuie! De ce să fie ei mai rari în armata binelui decât în a răului? Pentru ce îndrăsneala, unde este, să fie taxată drept trufie și temeritate (indrăsneală ne socotită)?

Indrăsnețul se va înșela uneori, fricosul totdeauna; îndrăsnețul va putea da greș, fricosul nu va reuși niciodată; nu întreprinde nimic, nu riscă nimic, nu va câștiga nimic, nici chiar pacea, căci viața este o luptă între bine și rău, în care vrând nevrând toți suntem târați.

Creștinii, ca oștași a lui Hristos, luptă din toate puterile împotriva răului.

Imnul sfintei Inimi.

Doamne Cristoase. Inimii Tale
Noi, păcătoșii, ne închinăm,
Și din această jalnică vale
Sus, către ceruri, rugi înălțăm.
Ne-apasă multe patimi și chinuri,
Tu ne ascultă-a noastre suspinuri

Inimă sfântă a lui Ișus,
Toată nădejdea în tine am pus.

Frânți de năcazuri, Doamne, vom merge,
Capul pe sânu-ți ne vom pleca;
Lacrima noastră Tu o vei șterge,
Bune Isuse, cu mila Ta.
Tu ești a noastră dulce scăpare
Dintr'a vieții lupte amare.

Inimă sfântă...

Cu mari păcate Inima-ți bună,
Blânde Isuse, noi am rănit.
Dar de acuma, toți împreună,
Vom face totul să fii iubit!
L'a Tale chinuri înfricoșate
Noi am răspuns cu mii de păcate.

Inimă sfântă...

Tu ești a noastră dulce scăpare,
Toți întru Tine nădăjduim.
Doamne ascultă a noastră strigare,
Și vezi căința ce-ți oferim.
Iartă-ne Doamne, cu îndurare,
Nu ne lăsa pe noi la pierzare.

Inimă sfântă...

Prin mijocirea Neprihănitei,
Astăzi îți cerem mii de îndurări.
Stinge, Isuse, focul ispitei,
Dă-ne tărie în încercări.
Fă-ne statornici pururea'n bine,
Iar după moarte ia-ne la Tine.

Inimă sfântă...

Despre milostenie.

Luăți aminte, milostenia voastră să nu o faceți înaintea oamenilor, ca să vadă ei, altminteri plată nu veți avea dela Tatăl vostru, carele este în ceruri. — Deci când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, precum fac cei fățarnici în adunări și uliți, ca să se mărească de oameni: Adevăr zib vouă, că și-au luat plata sa. — Iar tu când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta. — Să fie milostenia ta întru ascuns, și Tatăl tău cel ce vede întru ascuns, acela va da ție la arătare. —

Evanghelia Sf. Mat. Cap. 6. v. 1—4.

Frații terțari sunt invitați la adunare în Dumineca Rușilor, la orele 4 în Biserica Bob, când vor primi deslegarea generală.